

„Mert többre tartották az emberek megbecsülését, mint az Isten dicsőségét.”

Az adventben arról elmélkedtem, hogy „nekünk kell lenni Isten szájának, kezének, lábának. A szónak és a tettnek kéz a kézben kell járnia. Hol az egyik, hol a másik az előbbre való”. Akkor többen megjegyezték, jól mondom, aztán ahogy elolvastam a szövegem, rájöttem, hogy valami nagyon fontos mégis kimaradt, és a Jn 12,43. épp erre figyelmeztet: „Mert többre tartották az emberek megbecsülését, mint az Isten dicsőségét.”

Fontos, hogy amit mondunk, teszünk; milyen indíttatásból mondjuk, tesszük.

Jézus nem tehetett mást. „S tudom, hogy parancsa örök élet. Így amit hirdetek, úgy hirdetem, amint az Atya mondta”.(Jn 12,50.) Még az ellenségei a farizeusok is elismerték, hogy „Az emberek személyére sem vagy tekintettel, hanem Isten útját az igazság szellemében tanítod”

- Én vajon milyen indíttatásból, beszélek, cselekszem?
- Jó buli a közösségesdi? Itt legalább jó emberek között vagyok. Adok is - kapok is.
- Jó látni, hogy nem én vagyok a legnyomorultabb?
- Jó bezsebelni a hálás tekinteteket, szavakat?
- Vagy megszántam őket? (szánalomra egészséges ember nem vágyik!)
- Kicsit jobbnak érzem magam akkor, ha úgy csinállok, mintha jó lennék?
- Vagy egész egyszerűen nem lehet, nem tudok másképp tenni, szólni? (B e l l r ő l j ö n .)
- Tudatosítom-e magamban–másokban, hogy amit teszek, Isten miatt teszem, mert nélküle semmik vagyunk?
- Milyen az Isten irányította ember?
- Bűntelen? Vagy ugyanolyan gyarló, mint a többiek, de akar, törekszik Isten gondolatai szerint élni?
- Kiállok-e Istenem becsületéért?

Aczél Márta, Halásztelek